

Nr 143

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om verkställighet av utländsk dom som meddelats enligt vissa internationella järnvägsfördrag, m.m.; given den 27 september 1974.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitieärenden, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

CARL GUSTAF

LENNART GEIJER

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen med anledning av Sveriges anslutning till 1970 års internationella fördrag om gods- och personbefordran med järnväg, CIM och CIV, antar en ny lag med särskilda processrättsliga och exekutionsrättsliga regler som föranleds av fördragen.

Förslag till

Lag om verkställighet av utländsk dom som meddelats enligt vissa internationella järnvägsfördrag m.m.

Härigenom förordnas som följer.

1 § Dom som grundas på det internationella fördraget om godsbefordran med järnväg (CIM) eller på det internationella fördraget om befordran med järnväg av resande och resgoods (CIV), vilka fördrag avslutades i Bern den 7 februari 1970, får verkställas här i riket enligt denna lag. Detta gäller dock ej sådan föreskrift i dom som ålägger käranden att förutom rättegångskostnad betala skadestånd på grund av att hans talan har ogillats.

Med järnväg förstås i denna lag transportföretag inom eller utom riket, vars trafik omfattas av fördrag som avses i första stycket.

2 § Laga kraft ägande dom, som meddelats av behörig domstol och kan verkställas enligt lagen i den ort där den meddelades, skall på ansökan verkställas här i riket utan att ny prövning sker av den sak som avgjorts genom domen.

3 § Ansökan om verkställighet enligt 2 § göres hos Svea hovrätt. Vid ansökningen skall fogas

1. domen i huvudskrift eller i avskrift som bestyrkts av myndighet,
2. förklaring av behörig myndighet i den stat där domen meddelats, att domen avser tvist angående befordran på vilken fördrag som avses i 1 § första stycket är tillämpligt samt att domen vunnit laga kraft och kan verkställas i nämnda stat.

De handlingar som avses i första stycket skall vara försedda med bevis om utfärdarens behörighet. Beviset skall vara utställt av svensk beskickning eller konsul eller av chefen för justitieförvaltningen i den stat där domen meddelats. Är handling i ärendet avfattad på annat främmande språk än danska eller norska, skall handlingen åtföljas av översättning till svenska. Översättningen skall vara bestyrkt av diplomatisk eller konsular tjänsteman eller av svensk notarius publicus.

4 § Ansökan om verkställighet enligt 2 § får ej bifallas utan att tillfälle lämnats motparten att yttra sig över ansökningen.

Bifalles ansökningen, verkställs domen på samma sätt som svensk domstols laga kraft ägande dom, om ej högsta domstolen efter talan mot hovrättens beslut förordnar annat.

5 § Har utländsk järnväg fordran enligt fördrag som avses i 1 § första stycket hos svensk järnväg eller finns här i riket rullande materiel som

tillhör utländsk järnväg, får sådan fordran eller materiel utmätas eller beläggas med kvarstad endast om ansökan därom grundas på dom eller beslut, som har meddelats av domstol i den stat till vilken den utländska järnvägen hör. Detsamma gäller i fråga om annat föremål som tillhör utländsk järnväg och är avsett att användas vid befordran, såsom behållare, lasttillbehör eller presenning.

Privatvagn, vars ägare har hemvist utom riket, får utmätas eller beläggas med kvarstad endast om ansökan därom grundas på dom eller beslut, som har meddelats av domstol i stat där vagnägaren har sitt hemvist. Detsamma gäller i fråga om föremål i vagnen som tillhör vagnägaren och är avsett att användas vid befordran.

6 § I fråga om fordran enligt fördrag som avses i 1 § första stycket gäller följande:

1. Vill järnväg, som utgivit skadestånd, utöva regressrätt mot flera järnvägar samtidigt, får den, om någon av dessa järnvägar har sitt säte här i riket, väcka talan mot samtliga vid domstol som är behörig att handlägga talan mot den svenska järnvägen.

I annat fall än som avses i första stycket är utländsk järnväg ej skyldig att ingå i svaromål vid domstol här i riket.

2. Mål om regressrätt mellan järnvägar får ej förenas med mål om ersättningstalan.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1975, då lagen (1963:138) i anledning av Sveriges anslutning till de internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods skall upphöra att gälla. Den gamla lagen gäller dock i fråga om dom eller fordran som grundas på de i den lagen avsedda fördragen.

Utdrag av protokollet över justitieärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 27 september 1974.

Närvarande: statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena ANDERSSON, statsråden STRÄNG, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, LUNDKVIST, GEIJER, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON, FELDT, SIGURDSEN, GUSTAFSSON, ZACKRISSON, LEIJON, HJELM-WALLÉN.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Geijer, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ny lag om verkställighet av utländsk dom som meddelats enligt vissa internationella järnvägsfördrag m.m. och anför.*

Texten till det första internationella fördraget om godsbefordran med järnväg antogs i Bern år 1890. Fördraget innehöll främst bestämmelser om fraktavtalet, dvs. det civilrättsliga förhållandet mellan järnväg och befraktare vid internationell godsbefordran. Därutöver fanns föreskrifter om rättsförhållandet mellan järnvägar, processuella regler om talan på grund av fraktavtal samt olika administrativa bestämmelser om befordringens utförande m.m. (jfr prop. 1906:54 och SFS 1907:114 s. 1).

1890 års fördrag reviderades år 1924. Samtidigt undertecknades ett internationellt fördrag om befordran med järnväg av resande och resgods. Med förkortning av sina franska titlar kallas fördragen vanligen CIM (Convention Internationale concernant le transport des Marchandises par chemins de fer) och CIV (Convention Internationale concernant le transport des Voyageurs et des bagages par chemins de fer).

Järnvägsfördragen har åren 1933, 1952 och 1961 ersatts av reviderade fördrag. Sverige har efter hand anslutit sig till fördragen. De nu gällande fördragen, 1961 års fördrag, ratificerades av Sverige den 26 juni 1963 (Sveriges överenskommelser med främmande makter, SÖ 1963:1-4).

Förutom Sverige är till 1961 års CIM och CIV anslutna Algeriet, Belgien, Bulgarien, Danmark, Finland, Frankrike, Förbundsrepubliken Tyskland, Grekland, Irak, Iran, Irland, Italien, Jugoslavien, Liechtenstein, Luxemburg, Marocko, Nederländerna, Norge, Polen, Portugal, Rumänien, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Syrien, Tjeckoslovakien, Tunisien, Turkiet, Tyska demokratiska republiken, Ungern och Österrike.

1961 års CIM och CIV har reviderats av en diplomatisk konferens som hölls i Bern år 1970. De reviderade fördragen, 1970 års fördrag, skall ersätta 1961 års fördrag. De har i grunden samma uppbyggnad som de tidigare fördragen. 1970 års fördrag öppnades för undertecknande den 7 februari 1970. De har undertecknats av 30 stater, däribland Sverige. För att fördragen skall bli bindande förutsätts ratifikation. I augusti 1974 hade

20 stater ratificerat fördragen eller på annat sätt anslutit sig till dem. Tidpunkten för fördragens ikraftträdande har vid en konferens år 1973, vid vilken Sverige var representerat, bestämts till den 1 januari 1975. Transumter av 1970 års CIM och CIV i svensk översättning torde få fogas som *bilagor 1 och 2* till statsrådsprotokollet i detta ärende. Fullständiga texter av fördragen kommer att publiceras i SÖ.

Sverige bör ratificera 1970 års fördrag i sådan tid att de kan träda i kraft för svensk del den 1 januari 1975. Ratifikationsfrågan torde — i likhet med vad som skett vid tidigare tillfällen — kunna handläggas av Kungl. Maj:t. Denna fråga kommer senare att anmälas för Kungl. Maj:t av chefen för kommunikationsdepartementet.

Vissa processrättsliga och exekutionsrättsliga frågor i anslutning till CIM och CIV har uttryckligen reglerats i svensk lagstiftning, senast genom lagen (1963:138) i anledning av Sveriges anslutning till de internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods (jfr prop. 1963:57). De fördragsbestämmelser som har föranlett 1963 års lag har oförändrade tagits upp i 1970 års fördrag. De återfinns i CIM i art. 51-53 och 56 och i CIV i art. 47-49 och 52.

Eftersom 1963 års lag uttryckligen har anknutits till 1961 års fördrag, bör en ny lag antas som anknyter till de nya fördragen. Innehållet i 1963 års lag synes kunna så gott som oförändrat föras över till den nya lagen. Texten bör dock modifieras så, att den tydligare täcker även art. 51, 5 §, 53 och 56, 1 § andra stycket i CIM och art. 47, 5 §, 49 och 52, 1 § andra stycket i CIV. I förhållande till 1963 års lag bör även göras vissa redaktionella jämkningar.

I enlighet med vad sålunda anförts har inom justitiedepartementet upprättats förslag till lag om verkställighet av utländsk dom som meddelats enligt vissa internationella järnvägsfördrag m.m.

Specialmotivering

Rubriken till lagen har utformats med tanke på att vissa processuella bestämmelser som finns i en år 1966 antagen tilläggskonvention till CIV skall kunna fogas in i lagen när svenskt tillträde till denna konvention blir aktuellt. Tilläggskonventionen reglerar järnvägs ansvarighet för personskada som drabbar resande. Frågan om svenskt tillträde till konventionen utreds f.n. av utredningen (Ju 1972:04) angående ny lagstiftning om befordran med järnväg.

1 § Första stycket första punkten motsvarar 1 § första stycket i 1963 års lag. I paragrafen utsägs att dom och beslut som grundas på CIM eller CIV får verkställas här i riket enligt lagen. Vid ett eventuellt tillträde till

tilläggskonventionen kan paragrafen kompletteras med bestämmelser om lagens tillämplighet med hänsyn till denna konvention.

Bestämmelser om verkställighet av dom finns i CIM art. 56, 1 § och i CIV art. 52, 1 §. I dessa föreskrivs bl.a. att bestämmelserna inte äger tillämpning på sådan föreskrift i dom som ålägger en kärende att förutom rättegångskostnad betala skadestånd med anledning av att hans talan ogillats. Häremot svarande bestämmelse, som saknas i 1963 års lag, har tagits in som en andra punkt i första stycket.

Andra stycket motsvarar 1 § andra stycket i 1963 års lag.

2 och 3 §§ Dessa paragrafer motsvarar i sak 4-6 §§ i 1963 års lag men har omformulerats efter mönster av motsvarande bestämmelser om verkställighet av utländska domar som antagits på senare tid.

4 § Denna paragraf överensstämmer med 7 och 8 §§ i 1963 års lag.

5 § Paragrafen överensstämmer, med smärre redaktionella justeringar, med 2 § 1963 års lag (jfr CIM, art. 56, 2 och 3 §§ och CIV art. 52, 2 och 3 §§).

6 § Denna paragraf svarar mot 3 § 1963 års lag (jfr CIM art. 51, 2 § och art. 52 samt CIV art. 47, 2 § och art. 48). I punkt 1 första stycket har endast gjorts redaktionella jämkningar. I andra stycket har däremot en saklig ändring gjorts. Enligt 3 § andra stycket i 1963 års lag kan tvist om anspråk som grundas på fördragen inte väckas mot utländsk järnväg i andra fall än som anges i första stycket. Enligt CIM art. 53 och CIV art. 49 kan järnvägarna emellertid komma överens om avvikelser från de regler som konventionernas avd. III innehåller i fråga om inbördes regress. Bestämmelsen måste anses innebära att järnvägarna har möjlighet att avtala om avvikelser från de processuella regler som finns i CIM art. 51 och 52 samt CIV art. 47 och 48 och vilka motsvaras av paragrafens första stycke. Andra stycket har därför utformats så att därav framgår att lagen inte hindrar utländsk järnväg från att ingå avtal om att tvist skall prövas av svensk domstol även i andra fall än som avses i första stycket.

Bestämmelsen i punkt 2 som återger CIM art. 51, 5 § och CIV art. 47, 5 §, är ny. Med hänsyn till att 14 kap. 5 § rättegångsbalken medger kumulation av ersättnings- och regresstalan har det ansetts nödvändigt att i lagen ta in en uttrycklig bestämmelse om att sådan kumulation inte är tillåten i tvist som grundas på CIM eller CIV.

Hemställan

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen att antaga förslaget till lag om

verkställighet av utländsk dom som meddelats enligt vissa internationella järnvägsfördrag m.m.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten

Internationellt fördrag om godsbefordran med järnväg (CIM)

Undertecknade befullmäktigade ombud, som har funnit det påkallat att se över och ändra det i Bern den 25 februari 1961 undertecknade Internationella fördraget angående godsbefordran å järnväg, har i överensstämmelse med artikel 69 i det fördraget beslutat att för detta ändamål avsluta ett nytt fördrag och har kommit överens om följande artiklar.

AVDELNING I

Fördragets föremål och omfattning

Artikel 1

Järnvägar och transporter på vilka fördraget äger tillämpning

1 §. I den mån ej annat framgår av följande paragrafer äger detta fördrag tillämpning på alla godssändningar som inlämnas till befordran med direkt fraktsedel utfärdad för sträcka som berör minst två fördragsstaters områden och som uteslutande omfattar linjer, vilka är upptagna på den enligt artikel 59 upprättade listan.

2 §. Är avsändnings- och bestämmelsestationerna¹ belägna på en och samma stats område och beröres annan stats område endast av genomfart, är sändningen ej underkastad detta fördrag,

a) om genomfartslinjen trafikeras uteslutande av järnväg i avsändningsstaten,

b) om genomfartslinjen visserligen ej trafikeras uteslutande av järnväg i avsändningsstaten, men de berörda staterna eller järnvägarna har träffat överenskommelse enligt vilken dessa transporter ej betraktas som internationella.

3 §. Godsbefordran mellan stationer i två grannstater och mellan stationer i två stater i genomfart över en tredje stats område är underkastade lagstiftningen i den stat till vilken de järnvägar hör som trafikerar de linjer på vilka befordringen äger rum, under förutsättning att dessa linjer trafikeras uteslutande av järnvägar i en av dessa tre stater, att avsändaren genom att använda för dessa järnvägars inrikestrafik avsedd fraktsedel kräver tillämpning av de för den trafiken gällande bestämmelserna och att hinder ej möter enligt lag eller annan författning i någon av staterna.

¹Med 'station' avses även hamn för sjöfart och varje för fullgörande av fraktavtal öppet expeditiönsställe för billinje.

*Artikel 2**Bestämmelser om sammansatta transporter*

1 §. På den i artikel 1 angivna listan får förutom järnvägslinjer upptagas regelbundet trafikerade bil- eller sjöfartslinjer, på vilka internationell befordran utföres i anslutning till befordran på järnvägslinjerna. Om sådan bil- eller sjöfartslinje förbinder två eller flera fördragsstater, får den dock upptagas i listan endast med samtycke av samtliga dessa stater.

2 §. Företag som trafikerar sådan linje är underkastat alla de skyldigheter och åtnjuter alla de rättigheter som för järnvägarna följer av detta fördrag, med förbehåll för avvikelser som är nödvändiga på grund av skillnad i befordringssätt. Avvikelse får dock ej göras från fördragets ansvarighetsregler.

3 §. Stat, som önskar låta på listan upptaga sådan linje som anges i 1 §, skall ombesörja att sådana avvikelser som avses i 2 § offentliggöres på samma sätt som tarifferna.

4 §. Om både järnvägar och andra transportmedel än de som anges i 1 § tages i anspråk för internationella transporter, får järnvägarna, för att taga hänsyn till den särskilda beskaffenheten hos varje befordringssätt, gemensamt med berörda transportföretag fastställa tariffbestämmelser, som innebär en från detta fördrag avvikande rättslig ordning. De får i sådant fall föreskriva användning av annan befordringshandling än som anges i artikel 6, 1 § i detta fördrag.

AVDELNING II**Fraktavtalet****Kapitel I. Fraktavtalets form och villkor**
-----**Kapitel II. Fullgörande av fraktavtalet**
-----**Kapitel III. Ändring i fraktavtalet**

AVDELNING III

Ansvarighet. Anspråk och talan**Kapitel 1. Ansvarighet***Artikel 26**Järnvägarnas gemensamma ansvarighet*

1 §. Järnväg, som har mottagit godset till befordran och även fraktsedel, är ansvarig för transporten på hela befordringssträckan ända till dess godset har utlämnats.

2 §. Genom att övertaga godset och den ursprungliga fraktsedel inträder varje efterföljande järnväg i fraktavtalet, sådant det är bestämt i fraktsedel, och åtager sig därigenom de skyldigheter som följer härav. Artikel 43, 3 § skall dock iakttagas i fråga om bestämmelsejärnvägen.

*Artikel 27**Ansvarighetens omfattning*

1 §. Järnvägen är ansvarig för leveransfristens överskridande och för skada som, under tiden från det godset mottagits för befordran till dess det har utlämnats, har uppkommit till följd av att godset har gått förlorat helt eller delvis eller skadats.

2 §. Järnvägen är fri från denna ansvarighet om leveransfristens överskridande, förlusten eller skadan har orsakats genom fel eller försummelse av den berättigade, genom anvisning av denne om anvisningen ej har föranletts av fel eller försummelse från järnvägens sida, genom fel i själva godset (inre förstöring, avdunstning, osv.) eller genom förhållande som järnvägen ej kunnat undvika och vars följder den ej kunnat förebygga.

3 §. Järnvägen är fri från denna ansvarighet, om förlusten eller skadan härrör av den särskilda risk som är förbunden med ett eller flera av nedannämnda förhållanden, nämligen

a) befordran i öppen vagn enligt gällande bestämmelser eller enligt med avsändaren träffad och i fraktsedel angiven överenskommelse,

b) frånvaro av förpackning eller bristfällig förpackning av gods, som på grund av sin naturliga beskaffenhet är utsatt för förlust eller skada när det ej är förpackat eller är bristfälligt förpackat,

c) lastning av avsändaren eller lossning av mottagaren enligt gällande

bestämmelser eller enligt med avsändaren träffad och i fraktsedeln angiven överenskommelse eller enligt överenskommelse som har träffats med mottagaren,

- lastning i vagn som företer för avsändaren uppenbar brist eller bristfällig lastning, när enligt gällande bestämmelser eller enligt med avsändaren träffad och i fraktsedeln angiven överenskommelse lastningen har utförts av denne,

d) fullgörandet genom avsändaren, mottagaren eller ombud för någon av dem av de åtgärder som påfordras av tull- eller andra förvaltningsmyndigheter,

e) sådan naturlig beskaffenhet hos vissa godsdrag, varigenom de är utsatta för hel eller partiell förlust eller för skada, särskilt genom bräckning, rost, inre självförstöring, torkning eller annat svinn,

f) inlämning under oriktig, otydlig eller ofullständig benämning av föremål som är uteslutna från befordran; inlämning av föremål, som endast på vissa villkor mottages till befordran, under oriktig, otydlig eller ofullständig benämning eller utan att avsändaren har vidtagit föreskrivna försiktighetsåtgärder,

g) befordran av levande djur,

h) befordran av sändning som enligt detta fördrag, gällande bestämmelser eller med avsändaren träffad och i fraktsedeln angiven överenskommelse skall åtföljas av skötare, om förlusten eller skadan har uppkommit genom en risk som användande av skötare avsåg att avvärja.

Kapitel II. Anspråk framställt i administrativ ordning. Talan vid domstol. Förfarande och preskription

Kapitel III. Avräkning. Järnvägarnas regressrätt mot varandra

Artikel 49

Regressrätt vid ersättning för förlust av eller skada på gods

1 §. Järnväg, som har lämnat ersättning enligt detta fördrag för förlust eller skada, har regressrätt mot de järnvägar, som har deltagit i befordringen, enligt följande bestämmelser.

a) Järnväg som har vållat skadan är ensam ansvarig.

b) Har flera järnvägar vållat skadan, ansvarar varje järnväg för den skada som den har vållat. Om i något fall en sådan uppdelning ej kan göras, fördelas skadeståndsskyldigheten mellan järnvägarna enligt de grunder

som anges i c.

c) Kan det ej visas, att skadan har orsakats av en viss eller flera järnvägar, fördelas skadeståndsskyldigheten mellan alla järnvägar som har deltagit i befordringen med undantag av dem som visar, att skadan ej har orsakats på deras linjer. Fördelningen äger rum i förhållande till antalet tariffkilometer.

2 §. Är någon av järnvägarna på obestånd, skall den obetalda andel som faller på den järnvägen fördelas mellan övriga järnvägar, som har deltagit i befordringen, i förhållande till antalet tariffkilometer.

Artikel 50

Regressrätt vid ersättning för leveransfristens överskridande

1 §. I fråga om ersättning för leveransfristens överskridande äger bestämmelserna i artikel 49 motsvarande tillämpning. Har det fastställts att leveransfristens överskridande har orsakats av flera järnvägar, skall skadeståndsskyldigheten fördelas mellan dessa järnvägar i förhållande till den försening som har uppkommit på de olika sträckorna.

Artikel 51

Förfarande i regressmål

1 §. Järnväg, mot vilken regressanspråk riktas enligt artiklarna 49 och 50, är ej berättigad att bestrida det befogade i betalning som den regressfordrande järnvägen har lämnat, om ersättningsbeloppet har fastställts av domstol och järnvägen i fråga har blivit behörigen underrättad om stämningensansökningen och beretts tillfälle att inträda som intervenient i målet. Med hänsyn till omständigheterna i målet fastställer domstolen i huvudmålet tid för delgivning av underrättelse och för ansökan om intervention.

2 §. Järnväg, som vill göra sin regressfordran gällande, skall vid en och samma domstol väcka talan mot samtliga berörda järnvägar som den ej har träffat överenskommelse med. Underlåter järnvägen detta, förfaller regressrätten mot de ej instämnda järnvägarna.

3 §. Domstolen skall meddela en enda dom i fråga om alla regressanspråk som den handlägger.

4 §. De instämnda järnvägarna har ej rätt till ytterligare regress.

5 §. Mål om regressanspråk får ej förenas med målet om ersättningstalan.

*Artikel 52**Behörig domstol i regressmål*

1 §. Behörig domstol i regressmål är rätten i den ort där den järnväg mot vilken talan föres har sitt säte.

2 §. Avser käromålet flera järnvägar, har käreandejärnvägen rätt att välja mellan de domstolar som är behöriga enligt 1 §.

*Artikel 53**Överenskommelse i fråga om regress*

Järnvägarna får komma överens om avvikelser från de i kapitel III angivna reglerna om inbördes regress.

AVDELNING IV

Särskilda bestämmelser*Artikel 55**Allmänna regler om rättegången*

I tvist som föranletts av befordran som omfattas av detta fördrag tillämpas det rättegångsförfarande som gäller för den behöriga domstolen, om ej annat föreskrives i fördraget.

*Artikel 56**Verkställighet av domar. Kvarstad och utmätning. Ställande av säkerhet*

1 §. Om en dom har meddelats enligt detta fördrag av behörig domstol efter parternas hörande eller tredskovis och om domen får verkställas enligt den lag som tillämpas av domstolen, är den verkställbar i annan fördragsstat så snart de formföreskrifter har uppfyllts som gäller i den staten. Domens sakinnehåll får ej omprövas.

Denna bestämmelse är ej tillämplig på dom som får verkställas endast interimistiskt och ej heller på sådan föreskrift i dom som ålägger käreanden att förutom rättegångskostnad betala skadestånd med anledning av att hans talan har ogillats.

2 §. Fordran, som en järnväg på grund av internationell befordran har

hos järnväg som hör till annan stat än den förstnämnda, får beläggas med kvarstad eller utmätas endast på grund av dom eller beslut av domstol i den stat till vilken den fordringsberättigade järnvägen hör.

3 §. En järnvägs rullande materiel och andra slag av föremål som hör till järnvägen och är avsedda att användas vid befordran, såsom behållare, lasttillbehör och presenningar, får beläggas med kvarstad eller utmätas inom annan stat än den till vilken den ägande järnvägen hör, endast om åtgärden grundas på dom eller beslut av domstol i sistnämnda stat.

Privatvagn och varje slag av föremål som finns i vagnen och som är avsett att användas vid befordran och tillhör vagnägaren, får beläggas med kvarstad eller utmätas inom annan stat än den där ägaren har sitt hemvist, endast om åtgärden grundas på dom eller beslut av domstol i sistnämnda stat.

4 §. I rättegång på grund av internationellt befordringsavtal får ej fordras att säkerhet ställes för betalning av rättegångskostnad.

AVDELNING V

Undantagsbestämmelser

AVDELNING VI

Slutbestämmelser

Som skedde i Bern den sjunde februari nittonhundrasjuttio i ett enda exemplar, som skall förvaras i Schweiziska edsförbundets arkiv och varav en behörigen bestyrkt avskrift skall överlämnas till var och en av parterna.

Internationellt fördrag om befordran med järnväg av resande och resgods (CIV)

Undertecknade befullmäktigade ombud, som har funnit det påkallat att se över och ändra det i Bern den 25 februari 1961 undertecknade Internationella fördraget angående befordran å järnväg av resande och resgods, har i överensstämmelse med artikel 68 i det fördraget beslutat att för detta ändamål avsluta ett nytt fördrag och har kommit överens om följande artiklar.

AVDELNING I

Fördragets föremål och omfattning

Artikel 1

Järnvägar och transporter på vilka fördraget äger tillämpning

1 §. I den mån ej annat framgår av följande paragrafer äger detta fördrag tillämpning på all befordran av resande och resgods med internationell befodringshandling utfärdad för sträcka som berör minst två fördragsstaters områden och som uteslutande omfattar linjer, vilka är upptagna på den enligt artikel 55 upprättade listan.

2 §. Är avrese- och bestämmelsestationerna¹ belägna på en och samma stats område och beröres annan stats område endast av genomfart, är transporten ej underkastad detta fördrag,

a) om genomfartslinjen trafikeras uteslutande av järnväg i avresestaten,

b) om genomfartslinjen visserligen ej trafikeras uteslutande av järnväg i avresestaten, men de berörda staterna eller järnvägarna har träffat överenskommelse enligt vilken dessa transporter ej betraktas som internationella.

3 §. Transporter mellan stationer i två grannstater eller mellan stationer i två stater i genomfart över en tredje stats område är underkastade lagstiftningen i den stat till vilken de järnvägar hör som trafikerar de linjer på vilka befodrningen äger rum, om dessa linjer trafikeras uteslutande av järnvägar i en av dessa tre stater och om ej hinder möter enligt lag eller annan författning i någon av staterna.

¹Med 'station' avses även hamn för sjöfart och varje för fullgörande av befodringsavtal öppet expeditiönsställe för billinje.

4 §. Internationella tariffer fastställer de förbindelser för vilka internationella befordringshandlingar utfärdas.

Artikel 2

Bestämmelser om sammansatta transporter

1 §. På den i artikel 1 angivna listan får förutom järnvägslinjer upptagas regelbundet trafikerade bil- eller sjöfartslinjer, på vilka internationell befordran utföres i anslutning till befordran på järnvägslinjerna. Om sådan bil- eller sjöfartslinje förbinder två eller flera fördragsstater, får den dock upptagas i listan endast med samtycke av samtliga dessa stater.

2 §. Företag som trafikerar sådan linje är underkastat alla de skyldigheter och åtnjuter alla de rättigheter som för järnvägarna följer av detta fördrag, med förbehåll för avvikelser som är nödvändiga på grund av skillnad i befordringssätt. Avvikelse får dock ej göras från fördragets ansvarighetsregler.

3 §. Stat, som önskar låta på listan upptaga sådan linje som anges i 1 §, skall ombesörja att sådana avvikelser som avses i 2 § offentliggöres på samma sätt som tarifferna.

4 §. Om både järnvägar och andra transportmedel än de som anges i 1 § tages i anspråk för internationella transporter, får järnvägarna, för att taga hänsyn till den särskilda beskaffenheten hos varje befordringssätt, gemensamt med berörda transportföretag fastställa tariffbestämmelser, som innebär en från detta fördrag avvikande rättslig ordning. De får i sådant fall föreskriva användning av annan befordringshandling än som anges i detta fördrag.

AVDELNING II

Befordringsavtalet

Kapitel I. Befordran av resande

Kapitel II. Befordran av inskrivet resgods

Kapitel III. Gemensamma bestämmelser för befordran av resande och inskrivet resgods

AVDELNING III

Ansvarighet. Anspråk och talan**Kapitel I. Ansvarighet***Artikel 25**Ansvarighet vid befordran av resande, handresgods och djur*

1 §. Järnvägens ansvarighet för resandes död eller kroppsskada eller för annat ingrepp i den resandes kroppsliga integritet, för skador som orsakas genom försening eller inställande av tåg eller genom utebliven anslutning bestämmes av lag eller annan författning i den stat där händelsen har inträffat.

2 §. I fråga om handresgods och djur, vilka den resande enligt artikel 11, 5 § själv skall ha under uppsikt, är järnvägen ansvarig endast för skada som vållas genom järnvägens fel eller försummelse.

3 §. Följande artiklar i denna avdelning är ej tillämpliga på fall som avses i 1 eller 2 §.

*Artikel 26**Järnvägarnas gemensamma ansvarighet för inskrivet resgods*

1 §. Järnväg, som har mottagit resgods till befordran och utfärdat internationellt resgodsbevis, är ansvarig för transporten på hela befordringssträckan ända till dess resgodset har utlämnats.

2 §. Genom att övertaga resgodset inträder varje efterföljande järnväg i befordringsavtalet och åtager sig därigenom de skyldigheter som följer härav. Artikel 39, 2 § skall dock iakttagas i fråga om bestämmelsejärnvägen.

*Artikel 27**Ansvarighetens omfattning.*

1 §. Järnvägen är ansvarig för försenad utlämning och för skada som, under tiden från det resgodset mottagits för befordran till dess det utlämnats, har uppkommit till följd av att resgodset har gått förlorat helt eller delvis eller skadats.

2 §. Järnvägen är fri från denna ansvarighet, om den försenade utlämningen, förlusten eller skadan har orsakats genom fel eller försummelse av

den resande, genom anvisning av denne om anvisningen ej har föranletts av fel eller försummelse från järnvägens sida, genom fel i själva resgodset eller genom förhållande som järnvägen ej kunnat undvika och vars följder den ej kunnat förebygga.

3 §. Järnvägen är fri från denna ansvarighet, om förlusten eller skadan härrör av den specifika risk som är förbunden med resgodsets särskilda beskaffenhet, med frånvaro av förpackning eller bristfällig förpackning eller beror på att föremål, som är uteslutna från befordran, likväl har inlämnats som resgods.

Kapitel II. Anspråk framställt i administrativ ordning. Talan vid domstol. Förfarande och preskription

Kapitel III. Avräkning. Järnvägarnas regressrätt mot varandra

Artikel 45

Regressrätt vid ersättning för förlust av eller skada på resgods

1 §. Järnväg, som har lämnat ersättning enligt detta fördrag för förlust av eller skada på resgods, har regressrätt mot de järnvägar, som har deltagit i befordringen, enligt följande bestämmelser.

- a) Järnväg som har vållat skadan är ensam ansvarig.
- b) Har flera järnvägar vållat skadan, ansvarar varje järnväg för den skada som den har vållat. Om i något fall en sådan uppdelning ej kan göras, fördelas skadeståndsskyldigheten mellan järnvägarna enligt de grunder som anges i c.
- c) Kan det ej visas, att skadan har orsakats av en viss eller flera järnvägar, fördelas skadeståndsskyldigheten mellan alla järnvägar som har deltagit i befordringen med undantag av dem som visar, att skadan ej har orsakats på deras linjer. Fördelningen äger rum i förhållande till antalet tariffkilometer.

2 §. Är någon av järnvägarna på obestånd, skall den obetalda andel som faller på den järnvägen fördelas mellan övriga järnvägar, som har deltagit i befordringen, i förhållande till antalet tariffkilometer.

*Artikel 46**Regressrätt vid ersättning för försenad utlämning*

I fråga om ersättning för försenad utlämning äger artikel 45 motsvarande tillämpning. Har det fastställts att förseningen har orsakats av flera järnvägar, skall skadeståndsskyldigheten fördelas mellan dessa järnvägar i förhållande till den försening som har uppkommit på de olika sträckorna.

*Artikel 47**Förfarande i regressmål*

1 §. Järnväg, mot vilken regressanspråk riktas enligt artikel 45 eller 46, är ej berättigad att bestrida det befogade i betalning som den regressfordrande järnvägen har lämnat, om ersättningsbeloppet har fastställts av domstol och järnvägen i fråga har blivit behörigen underrättad om stämningens ansökningen och beretts tillfälle att inträda som intervenient i målet. Med hänsyn till omständigheterna i målet fastställer domstolen i huvudmålet tid för delgivning av underrättelse och för ansökan om intervention.

2 §. Järnväg, som vill göra regressfordran gällande, skall vid en och samma domstol väcka talan mot samtliga berörda järnvägar som den ej har träffat överenskommelse med. Underlåter järnvägen detta, förfaller regressrätten mot de ej instämnda järnvägarna.

3 §. Domstolen skall meddela en enda dom i fråga om alla regressanspråk som den handlägger.

4 §. De instämnda järnvägarna har ej rätt till ytterligare regress.

5 §. Mål om regressanspråk får ej förenas med målet om ersättningstalan.

*Artikel 48**Behörig domstol i regressmål*

1 §. Behörig domstol i regressmål är rätten i den ort där den järnväg mot vilken talan föres har sitt säte.

2 §. Avser käromålet flera järnvägar, har kärkejärnvägen rätt att välja mellan de domstolar som är behöriga enligt 1 §.

*Artikel 49**Överenskommelser i fråga om regress*

Järnvägarna får komma överens om avvikelser från de i kapitel III angivna reglerna om inbördes regress.

AVDELNING IV

Särskilda bestämmelser*Artikel 51**Allmänna regler om rättegången*

I tvist som föranletts av befordran som omfattas av detta fördrag tillämpas det rättegångsförfarande som gäller för den behöriga domstolen, om ej annat föreskrives i fördraget.

*Artikel 52**Verkställighet av domar. Kvarstad och utmätning. Ställande av säkerhet*

1 §. Om en dom har meddelats enligt detta fördrag av behörig domstol efter parternas hörande eller tredskovis och om domen får verkställas enligt den lag som tillämpas av domstolen, är den verkställbar i annan fördragsstat så snart de formföreskrifter har uppfyllts som gäller i den staten. Domens sakinnehåll får ej omprövas.

Denna bestämmelse är ej tillämplig på dom som får verkställas endast interimistiskt och ej heller på sådan föreskrift i dom som ålägger kåranden att förutom rättegångskostnad betala skadestånd med anledning av att hans talan har ogillats.

2 §. Fordran, som en järnväg på grund av internationell befordran har hos järnväg som hör till annan stat än den förstnämnda, får beläggas med kvarstad eller utmätas endast på grund av dom eller beslut av domstol i den stat till vilken den fordringsberättigade järnvägen hör.

3 §. En järnvägs rullande materiel och andra slag av föremål som hör till järnvägen och är avsedda att användas vid befordran, såsom behållare, lasttillbehör och presenningar, får beläggas med kvarstad eller utmätas inom annan stat än den till vilken den ägande järnvägen hör, endast om åtgärden grundas på dom eller beslut av domstol i sistnämnda stat.

Privatvagn och varje slag av föremål, som finns i vagnen och som är avsett att användas i befordran och tillhör vagnägaren, får beläggas med kvarstad eller utmätas inom annan stat än den där ägaren har sitt hemvist, endast om åtgärden grundas på dom eller beslut av domstol i sistnämnda stat.

4 §. I rättegång på grund av internationellt befordringsavtal får ej fordras att säkerhet ställs för betalning av rättegångskostnad.

AVDELNING V

Undantagsbestämmelser

AVDELNING VI

Slutbestämmelser

Som skedde i Bern den sjunde februari nittonhundrasjuttio i ett enda exemplar, som skall förvaras i Schweiziska edsförbundets arkiv och varav en behörigen bestyrkt avskrift skall överlämnas till var och en av parterna.

